

тарии, по часове ще гледамъ какъ никнатъ посадени семена; какъ звънливо шупти влажната рокава земя край напъпили стъбалца подъ слънчеви лъчи; какъ вълшебно се спуща топла вечеръ и бълби рѣката съ припрѣни вълни край висока градина. Стъмни ли се — хайде за сънъ на чердака. Завитъ въ дебело губерче, ще гледамъ съ часове прѣзъ надвѣсената, надъ отворена стрѣха, вишна, младото пролѣтно небе; слушамъ какъ тръпнатъ напъпили грани, готови да цъвнатъ; дѣхътъ на не-търпеливи теменужки се носи съ нощния лѣхъ на лекъ вѣтрецъ... И сърдцето чака съ трепетъ да се съмне, слънце да изгрѣй: за да цъвне вишната; да се засмѣятъ багрениитѣ кичури на петровката ябълка; да брѣмнатъ златокрили пчели изъ цвѣта; да излѣзе на припѣкъ квачката съ току що излупени пиленца по лавицата на слънце и да почне да кѣтка пиленца край себе;... да съзерцавамъ природата какъ се смѣй, балкава какъ откроява проведрени плещи къмъ свѣтътъ догъ; живота какъ възкрѣсва.

Тогазъ слънцето грѣе тъй чудодѣйно! Наоколо се слушатъ такива тонове и напѣви! Бълбението на пѣнливъ потокъ; кѣткането на квачката; пису-кането на слабокрили пиленца; блѣненето на малки агънца; прозяването на домашенъ песъ, изтегналъ се на припекъ край плета; шушненето на топлия вѣтръ изъ нацвѣтѣли овошки....

И току прозвѣнти отъ нѣкъдѣ на прилетѣла лѣстовичка първата ѝ пѣсень; занича отъ стрѣха на стрѣха старо гнѣздо да найде и ни кани мар-тенки да развѣрзваме и по овошки да ги прѣ-вѣржемъ.